

Speech Vonk van Inspiratie in opdracht van de Gemeente Almere, 17 november 2014

Goedenavond. Kennen jullie dat gevoel, dat je vol enthousiasme en ook een beetje trots ja zegt tegen iets en dat je, hoe dichterbij het komt, je steeds meer afvraagt, waarom heb ik ja gezegd? Kennen jullie dat gevoel? Ik wel. Heel goed zelfs. De afgelopen week heb ik er bijvoorbeeld veel contact mee gemaakt in voorbereiding op vanavond. Hele gesprekken heb ik met mezelf. Hoezo ben je een vrouw met een missie, waarom heb je dat nu weer voor jezelf bedacht. Waarom kan je niet gewoon Van binnen voel ik dan zo'n onrust. Waarom doe ik mezelf dit aan?

Omdat:

- Ik geloof in een aangenamere wereld,
- Ik weet dat ik niet alleen ben,
- Ik ervoor gekozen heb om moedig te zijn, hoe spannend ik het ook vind,
- Het zo de moeite waard is om jezelf te leren kennen,
- Ik het de moeite waard vind,

Daarom dus...

Vanavond deel ik met jullie hoe het zo gekomen is dat ik hier nu sta en juist dit verhaal met jullie deel. Een aantal jaren geleden was het namelijk ondenkbaar geweest dat ik, de bijna perfecte Rianne Kuik, hier zo zou staan.

Op mijn 37^e had ik alles wat een mens zich kan wensen. Ik ben op mijn 24^e begonnen als intercedent bij een uitzendbureau, 13 jaar later was ik daar directeur van mijn eigen werkmaatschappij. Aan de buitenkant leek alles perfect.

Aan de binnenkant voelde ik me echter erg onzeker. Ik twijfelde bij alles wat ik deed of het goed genoeg was. De manier waarop ik met deze gevoelens van twijfel en onzekerheid omging was steeds harder werken, steeds langere dagen maken en proberen het perfecte voorbeeld te zijn voor iedereen waar ik mee werkte.

In mei 2011 werd er een reorganisatie aangekondigd bij de organisatie waar ik werkzaam was. Voor mij betekende dat, dat ik drie mogelijkheden kreeg aangeboden:

1. Directeur blijven van de werkmaatschappij waar ik verantwoordelijk voor was
2. Overstappen naar één van de andere werkmaatschappijen
3. Gebruik maken van het sociaal plan en de organisatie verlaten

Nooit zal ik de dag vergeten waarop ik deze drie mogelijkheden kreeg aangeboden. Ik zat na het gesprek in mijn mooie luxe leaseauto op weg naar mijn volgende afspraak en zei tegen mezelf: 'dit is een belangrijk moment Rianne. Dit is je kans. Om je te bezinnen op je manier van werken en leven, om dingen anders te doen.' Want ik was dan ondertussen wel directeur geworden en had het aan de buitenkant allemaal heel goed voor elkaar. Iets van binnen vertelde mij dat het ook anders moest kunnen. Ik besloot dan ook te kiezen voor de 3^e optie en de organisatie waar ik ruim 13 jaar heel hard voor gewerkt had te verlaten.

Op 1 augustus 2011 begon mijn sabbatical. Terwijl ik me aan het bezinnen was op mijn toekomst kwamen er een aantal opties in loondienst voorbij. Maar bij al die opties miste ik iets. Het gevoel dat ik had op de dag dat ik die drie mogelijkheden kreeg aangeboden had diepe indruk op mij gemaakt. En bij alle opties in loondienst voelde ik niet dat deze me zouden helpen om het anders te doen. Ik besloot dan ook mijn eigen bedrijf te starten, met mijn ervaring in loondienst zou ik dat moeten kunnen, dacht ik.

Maar helaas. Ik had dan wel bedacht dat ik mijn eigen bedrijf ging bouwen. Maar wat ging ik doen? Wat kon ik doen? Ik had werkelijk geen idee, en wat schaamde ik mij daarvoor. Nooit zal ik de dag vergeten dat ik was uitgenodigd voor het jubileumfeestje van 1 van mijn contactpersonen bij Rabobank Nederland. Deze contactpersoon en ik hadden samen een behoorlijk intensief traject doorlopen waardoor het voor mij absoluut geen optie was om niet naar zijn feestje te gaan. Maar ik wist ook dat ik op dat feestje allemaal mensen zou tegenkomen die mij zouden vragen 'hé Rianne, je sabbatical is toch bijna voorbij, weet je al wat je straks gaat doen?' En dan zou ik zeggen, 'ja ik ga mijn eigen bedrijf starten' "o, wat leuk, wat ga je doen?' En dan zou ik, met mijn talenten- en directeurenstatus moeten zeggen 'ik weet het niet'. De gedachte daaraan deed me verlangen naar een groot gat in de grond waarin ik zou kunnen verdwijnen. Wat voelde ik mezelf een mislukkeling.

Ik werd geholpen door mijn netwerk. Ik werd gevraagd om te adviseren bij een aantal klant-leverancier-vraagstukken. Voor mij echt een kadootje omdat ik hiermee de ruimte kreeg om op zoek te gaan naar het fundament van mijn bedrijf terwijl ik ondertussen ook mijn inkomen geregeld had. Maar voordat ik het wist zat ik tot over mijn oren in het werk en begon dat wat ik aan het doen was steeds meer op interim management te lijken, terwijl ik voordat ik besloot mijn eigen bedrijf te starten, heel duidelijk wist dat dat niet de weg was die ik op wilde gaan. Het roer moest om wilde ik het fundament van mijn bedrijf kunnen vinden. Ik besloot dan ook de activiteiten bij mijn klanten af te bouwen om zo tijd te hebben om aan dat fundament te werken. Praktisch als ik ben had ik namelijk bedacht dat ik als ik in staat zou zijn om dat waar ik goed in ben, plat te slaan naar iets wat ik kon overdragen aan anderen, ik het fundament van mijn bedrijf te pakken zou hebben. Zo gezegd zo gedaan. Het lukte mij mijn manier van werken samen te vatten in mijn eigen model/aanpak en daar een boekje over te schrijven. Geweldig! Het fundament van mijn bedrijf was geboren.

Maar helaas, ik had het weer mis.

Rond deze tijd kwam ik in aanraking met het werk van Doctor Brené Brown. Brené Brown is een Amerikaanse onderzoeksprofessor die al 15 jaar onderzoek doet naar schaamte en kwetsbaarheid. Kennen jullie TEDx? Brené Brown heeft 1 van de meest bekeken TED-talks wereldwijd op haar naam staan. Haar onderzoeksresultaten hadden op mij het effect alsof iemand het licht aan doet in een ruimte waar niemand iets kan vinden omdat het zo donker is. Ineens begreep ik dat mijn verlangen naar perfectie in combinatie met al die gevoelens van schaamte en onzekerheid maakten dat ik geweldig goed was in het anderen naar de zin maken. Maar dat ik, om zelf een succesvol bedrijf te kunnen bouwen, ook mijn eigen belangen moest kennen. En die kende ik niet... (stilte) Ik had werkelijk geen idee. Mijzelf realiseren dat dit zo was, was erg confronterend. Maar ik ging naar mezelf op zoek en ik kan jullie vertellen dat dat niet makkelijk was. Ik geloof niet dat ik in mijn leven eerder zoveel gehuild heb, als ik heb gedaan in de maanden waarin ik op zoek ging naar mezelf.

Ondertussen werd ik in mijn werk vaak geconfronteerd met situaties waarin de samenwerking tussen mensen niet lekker liep. Of het nu ging over teams die met elkaar moesten samenwerken, leidinggevenden en hun medewerkers of klanten en leveranciers. Steeds opnieuw kreeg ik het vraagstuk op mijn bord, help ons tot elkaar te komen. En ik verbaasde me iedere keer weer. Hoe kan het toch dat iets wat iedereen wil en waar we allemaal zo makkelijk ja tegen zeggen, in de praktijk zo moeizaam verloopt. Voor mij kwamen toen een aantal dingen samen. Bij het plat slaan van dat waar ik goed in ben, ontdekte ik dat de cirkel van verbinden of samenwerken uit vier eenvoudige stapjes bestaat. Elkaar leren kennen, accepteren, vertrouwen en gunnen. Door me te verdiepen in schaamte en kwetsbaarheid en mijn persoonlijke ontwikkelingsproces, wist ik echter dat die vier eenvoudige stapjes helemaal niet zo eenvoudig zijn. Die zijn juist heel erg spannend.

Kennen, accepteren, vertrouwen, gunnen; bij iedere stap wordt er iets van kwetsbaarheid gevraagd en daar is iedere keer weer moed voor nodig. De moed om je over de angst dat het fout kan gaan heen te zetten, omdat dat waar je het voor inzet de moeite waard is om het te proberen.

Vergelijk het met het moment dat je verliefd bent en op dat punt komt dat je weet dat je de persoon die het betreft daarvan deelgenoot wilt maken terwijl je niet weet of het wederzijds is. Je loopt het risico dat je nee krijgt, maar hebt ook de kans op een ja, of je moet leven met niet weten. Waar ben je toe bereid?

Waarom deel ik dit met jullie?

Als er iets is wat ik heb geleerd in de afgelopen drie jaar dan is het wel dat wat we aan de buitenkant denken te zien vaak niet overeen komt met dat wat er van binnen in iemand omgaat. Gedurende mijn reis heb ik veel geschreven over de dingen waar ik tegen aanliep. Over mijn momenten van onzekerheid en de worstelingen die ik had. Toch werd ik dit voorjaar door een aantal trouwe lezers van mijn blogs geconfronteerd met mijn buitenkant. 'Jij, jij weet toch precies wat je wilt. Jij bent zo'n sterke en stevige vrouw. Als iemand onwankelbaar is dan bij jij het wel,' werd mij gezegd. Totaal verbaasd was ik. Hoe kan dit, vroeg ik? Hoe kan het dat jullie dit over mij zeggen terwijl jullie weten dat ik mij van binnen zo vaak bang en kwetsbaar voel.

Deze ervaring deed mij besluiten een oproep te plaatsen voor moedige mensen, dit met het idee om een boek te schrijven met enerzijds inspirerende verhalen en anderzijds om een stap te zetten naar de erkenning voor het feit dat er moed voor nodig is om jezelf te laten zien met alles wat er mooi en minder mooi aan je is. Een boek met verhalen van mensen die net als ik iedere dag iets overwinnen om hun leven te kunnen leven. En tot mijn grote verbazing werd ik overstelpt met reacties. Mannen, vrouwen, jong en oud, bekende en onbekende Nederlanders, velen melden zich en waren bereid hun verhaal te delen. Allemaal moedig op hun eigen manier. Wat gaaf was dat. Mij sterkte het in het moedig willen zijn, in het mezelf laten zien en bij het in de wereld willen zetten van 'durf te verbinden'. Ik hoop dat jullie dat vanavond aan tafel ook met elkaar willen doen.

Ik wil dan ook eindigen met een gedicht van Oriah Mountain Dreamer.

Het heet De Uitdaging:

Het interesseert me niet wat voor werk je hebt.

Ik wil weten wat je verlangens zijn, en of je durft te dromen over dat waar je in je hart naar hunkert.

Het interesseert me niet hoe oud je bent. Ik wil weten of je het aandurft naar liefde te zoeken, je droom na te streven, het avontuur van het leven durft aan te gaan.

Het interesseert me niet welke planeten je maan kruisen. Ik wil weten of je tot de kern van je eigen verdriet bent doorgedrongen, of je ontvankelijker bent geworden door het verraad van het leven. Of dat je je hebt teruggetrokken en afgesloten uit angst voor nog meer pijn. Ik wil weten of je pijn kunt ervaren, de mijne of die van jezelf, zonder het te verbergen, te verdoezelen of vast te houden.

Ik wil weten of je met vreugde kunt omgaan, de mijne of die van jezelf, of je kunt dansen van uitzinnigheid en de verrukking tot in je vingertoppen en tenen kunt voelen tintelen, zonder ons te waarschuwen voorzichtig te zijn, realistisch te zijn, rekening te houden met de beperkingen die je als mens hebt.

Het interesseert me niet of het verhaal dat je me vertelt waar is. Ik wil weten of je een ander kunt teleurstellen om eerlijk tegenover jezelf te zijn; of je de beschuldiging van verraad kunt verdragen zonder je eigen ziel te verraden; of je trouweloos kunt zijn en daarom betrouwbaar. Ik wil weten of je schoonheid kunt zien, zelfs wanneer het niet mooi is, iedere dag, en of je je eigen leven door de aanwezigheid ervan kunt verrijken. Ik wil weten of je mislukking kunt aanvaarden, die van jezelf en de mijne, en toch aan de rand van het meer kunt staan en 'Ja!' roepen naar de zilveren volle maan.

Het interesseert me niet te weten waar je woont of hoeveel geld je hebt. Ik wil weten of je kunt opstaan na een nacht van verdriet en wanhoop, vermoeid en gekwetst tot op het bot, en kunt doen wat gedaan moet worden om de kinderen te eten te geven.

Het interesseert me niet wie je kent of hoe je tot hier bent gekomen. Ik wil weten of je met mij midden in het vuur wilt gaan staan en niet zult terugdeinzen.

Het interesseert me niet waar of met wie je hebt gestudeerd. Ik wil weten wat jou staande houdt, van binnenuit, wanneer al het andere wegvalt. Ik wil weten of je alleen met jezelf kunt zijn en of je op die eenzame momenten werkelijk van je eigen gezelschap geniet.

Dank jullie wel.